

będzie dokonanie wykładni przepisów najwyższego rzędu w krajowym porządku prawnym (art. 103 ust. 8 konstytucji) w taki sposób, że całkowicie zakazują one przekształcenia umów na czas określony w umowy na czas nieokreślony, nawet jeśli zostanie ustalone, że zawarcie tych umów stanowi w rzeczywistości nadużycie i zostało dokonane na podstawie przepisów zmierzających do zaspokajania nadzwyczajnych i co do zasady tymczasowych potrzeb, podczas gdy w ich drodze zaspokojone zostały zwyczajne i trwałe potrzeby pracodawcy w sektorze publicznym (zob. izby połączone Areios Pagos nr 19/2007 i 20/2007), mimo iż możliwe jest także dokonanie wykładni, zgodnie z którą, zakaz ten powinien ograniczać się wyłącznie do umów o pracę na czas określony które zostały zawarte w celu zaspokojenia tymczasowych, nie dających się przewidzieć, nagłych i nadzwyczajnych potrzeb i nie dotyczy on przypadków, w których umowy zostały w rzeczywistości zawarte dla zaspokojenia zwyczajnych i trwałych potrzeb?

8) Czy jest zgodna z prawem wspólnotowym okoliczność, że po wejściu w życie dekretu prezydenckiego nr 164/2004 spory dotyczące pracy na czas określony i klauzuli 5 porozumienia ramowego podlegają wyłącznej jurysdykcji sądów administracyjnych, która powoduje w szczególności, iż możliwość skorzystania z ochrony sądowej przez skarżącego pracownika na czas określony jest utrudniona, biorąc pod uwagę, że przed przyjęciem dekretu prezydenckiego nr 164/2004 wszystkie spory dotyczące pracy na czas określony podlegały jurysdykcji sądów cywilnych, w ramach postępowania w sprawie sporów z zakresu prawa pracy, które jest bardziej korzystne w odniesieniu do wymogów formalnych, prostsze, mniej kosztowne dla skarżącego pracownika na czas określony i z reguły szybsze?

Skarga wniesiona w dniu 2 grudnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-526/08)

(2009/C 44/51)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: S. Pardo Quintillán i N. von Lingen, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie ustanawiając wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu pełnego i poprawnego zastosowania się do art. 4 i 5 w związku z załącznikiem II A(1) i załącznikiem III 1(1), załącznikiem II A(5) i załącznikiem III 1(2), załącznikiem II A(2) i załącznikiem II A(6) do dyrektywy Rady 91/676/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. dotyczącej ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez azotany pochodzenia rolniczego⁽¹⁾, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi cztery zarzuty na poparcie swojej skargi.

W ramach pierwszego zarzutu Komisja zarzuca pozwanej, że nie zastosowała się do procedur i okresów rolniczego wykorzystania nawozów przewidzianych w dyrektywie. Mimo że zakaz rolniczego wykorzystania nawozów w pewnych okresach winien dotyczyć zarówno nawozów organicznych, jak i chemicznych, uregulowania luksemburskie wspominają w istocie tylko o nawozach organicznych. Ponadto zakaz rolniczego wykorzystania nawozów w pewnych okresach powinien dotyczyć wszystkich powierzchni rolnych, w tym łąk, które pominięto w przepisach krajowych dokonujących transpozycji. Skarżąca wskazuje też, że przepisy krajowe powinny określać z większą precyzją wypadki, w których można odstąpić od zakazu rolniczego wykorzystania nawozów, zważywszy że taka sytuacja nie jest przewidziana w dyrektywie.

W ramach drugiego zarzutu skarżąca podnosi, że uregulowania krajowe nie przewidują w odniesieniu do wszystkich urządzeń służących do przechowywania gnojówki wymogu minimalnej pojemności, ale wspominają wyłącznie o nowych urządzeniach lub o urządzeniach przeznaczonych do modernizacji. Taka transpozycja nie jest zgodna z dyrektywą, ponieważ istniejące urządzenia również mogą być źródłem zanieczyszczeń. Uregulowania krajowe powinny więc wskazywać w odniesieniu do wszystkich urządzeń minimalną pojemność przechowywania.

W ramach trzeciego zarzutu Komisja twierdzi, że prawo krajowe powinno objąć zakazem rolniczego wykorzystania nawozów na terenach o dużym nachyleniu wszystkie nawozy, a nie tylko nawozy pochodzenia organicznego.

W ramach czwartego, ostatniego zarzutu Komisja zarzuca pozwanej, że nie wydała wystarczających przepisów dotyczących technik rolniczego wykorzystania nawozów, w szczególności w celu zapewnienia jednolitego i skutecznego rolniczego wykorzystania nawozów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 375, s. 1.